

О. Зинич

Готуйте кріса, куйте обладунки,
Ставайте до крицевої борні,
Здолати грішне, смерти Юди поцілунки
Із рідної вкраїнської землі.

Докіль кати сміятимуться з неї,
А перекінчики зніматимуть на глум?
Чи нам потрібні Носи – Кочубеї,
Що націю складатимуть до трун?

Верніться, мамо, – плачуть вдома діти.
– Бо вже не буде де й чого іти,
Забудеться домівка, згинуть квіти,
А кропива й чортополох будуть цвісти.

Вже досить, доню, – шепче стара мати,
– поневірятись у землі чужій,
за шеляг тіло й душу продавати,
а серцем бути в баборні давніх мрій.

Чому мовчиш, чому терпиш, Україно,
Зрадливість, ворохоби і плачі?
Співає панство пісню солов'їну,
А матері – зозулі гинуть в чужині...

Наш кріс – молитва, обладунки – віра,
Бринить надія – нація жива,
І знищим плеканого нами звіра,
Підійметься з колін свята земля.

О. Зинич. До українців // СЛОВО №1 (35) (2008) 45